

"மச்சான் இவன் மணி சொல்லுறான் டா..."

இந்த வாரத்தகைகளுக்கு எங்களிடம் அன்று வறோ பொருளிருந்தது. அதற்குக் காரணமே மணியக் காதான். ஊரில் எல்லோரும் அவ்வை மணி என்றுதான் அழைப்பார்கள். நாங்கள் சிறியவர்களானதால் மணியக் கா என்று கப்பிடுவோம். இந்த மணியக் கா இருக்கிறாவே, அவ்வாயதைத் திறந்தால் பொய்களாகவே உதிரும். அதனால்தான் நாங்கள் மச்சான் இவன் பொய் சொல்லுறான் டா... என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, பொய்க்கு அடமொழியாக மணியென்று வதைத்து, மச்சான் இவன் மணி சொல்லுறான் டா... என்று சொல்லுவோம்.

மணி என்ற இந்த மணியக் காவை இப்பொழுதும் தோசை சாப்பிடும் போது நான் நினைத்துக் கொள்வனே.

அப்போ எனக்கு அதிக வயதில்லை. ஒன்பது புத்து வயதுதானிருக்கும். மணியக் காவும் அவர்களவர மாசிலாமணியும் எங்கள் ஊருக்குப் பிழைப்புத் தேடி வந்தவர்கள். மாசிலாமணியண்ணை ஒரு கில்மன் கார் வதை திருந்தார். காலையிலும் மாலையிலும் பாடசாலையைக் பிள்ளைகளை காரில் கொண்டு சென்று கட்டி வருவது அவரது தொழிலாக இருந்தது. இடையிட்ட நேரங்களில் வாடகைக்கு அவரது கார் வரும். எங்களது கிராமத்தில் வாடகைக் காராக அவரது கார் மட்டுமே இருந்தது. ஆகவே அவர்களது வருமானம் நன்றாகவே இருந்தது.

சில வள்கைகளில் இரவு இரண்டாம் காட்சி சினிமாவிற்கு அவரது கார் வாடகைக்குப் போனால், வீட்டில் மணியக் காவிற்குத் துணையாக நான்தான் அழகைக் கப்படுவனே. காரணம் அவர்களையே வீட்டுக்கு அடுத்தது எங்களது வீடு. ஒருநாள் மாசிலாமணியண்ணையின் கார் இரண்டாம் காட்சி சினிமாவிற்கு வாடகைக்குப் போய் விட்டது. மணியக் கா என்னதைத் துணைக்கு வந்து இருக்கும் பதிகட்டைக் கொண்டா. நான் அவ் வீட்டிற்குப் போன நேரம் மணியக் கா நல்லெண்ணைத் தோசை, முட்டைத் தோசை, நெய்த் தோசை என விதம் விதமான தோசைகளாகச் சூட்டிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தா. என்னையும் சாப்பிடும் பதிகட்டை ஆனால் எனக்குப் பசியில்லாததால் மறுத்து விட்டனே. அன்று இரவு சிறிது நேரம் படித்து விட்டு நித்திரையாகி விட்டனே. இடையில் நித்திரைக் கழம்பி விட்டது. மாசிலாமணியண்ணையும் மணியக் காவும் சமையலறையில் கதகைக் கும் சத்தம் கேட்டது. தண்ணீர் குடிக்க வண்டும் போல்தோன்றியதால் எழுந்து சமையல் அறையைப் பக்கம் போனனே.

மாசிலாமணியண்ணையின் கூரலில் கடுமதை திரிந்தது.

"உமக்கெல்லோ சொன்னானான். என்னபை பாத்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டாம். நரேத்துக்குச் சாப்பிடுமெண்டு. நான் போற இடத்திலை எங்கயாவது ஒரு ததே தண்ணிக் கடையிலை ரண்டு வடயைச் சாப்பிட்டிட்டு ஒரு பிளனே ரீ யகைக் குபிச்சிட்டு இருப்பன். நீ ர் அப்பா விசர் வேலை பாத்துக் கொண்டு இருக்கிறீ ர். சமசைச் சுவசைச் சிட்டு என்னத்துக்குப் பாத்துக் கொண்டு இருக்கிறீ ர்? நரேத்துக்குச் சாப்பிடுறதுதானே? அது... அந்த.. புருசன் சாப்பிட்டாப்போலதான் பண்ணசாதி சாப்பிடோணுமெண்டிறதெல்லாம் இஞ்சை வேண்டாம். நரேத்துக்குச் சாப்பிடும் விளங்கிச்சோ.. சமசைச் சூப் போட்டு தான் சாப்பிடாமல் புருசனைப் பாத்துக் கொண்டு இருக்கிறாவாம் அவ.. எனக்கு வாற கோவத்துக்கு..."

"என்ன, இன்னுமொண்டு நயெ விட்டு முறகலாச் சூட்டடே..?"

இந்தக் கட்டத்தில் நான் சமயைலறகைக் குள் நுளந்தனே. மாசிலாமணியண்ணை என்னகைக் கண்டவாடன,

"என்ன தவேன் நித்திரை வரவேலையை..? தோசை சாப்பிடன்.. வா.. தண்ணியெடுத்து வாயகைக் கொப்புளிச்சிட்டு வா தோசை சாப்பிடலாம்." என்றார்.

எனக்கு அந்த நரேம் சாப்பிட வேண்டும் போல் தோன்றவில்லை. வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டு தண்ணீ ர் எடுத்துக் குடித்தனே. மாசிலாமணியண்ணை என்னபைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

"தவேன் பாத்தியே மணியக் காவை. தோசைக்கு மாவகைக் கரசைச் சுவசைச் சிட்டு தோசையைச் சூட்டுச் சாப்பிடாமல் நான் வருமட்டும் பாத்துக் கொண்டு இருக்கிறாவாம்.. நான் சாமத்திலை வருவன். ஏதாவது பெரிய ஓட்டம் வந்தால் அடுத்து நாள்தான் வருவன். அப்ப நான் வருமட்டும் சாப்பிடாமலிருக்கிறதே? இவ்வை என்ன செய்யலாம் சொல்லு."

நான் திரும்பி மணியக் காவைப் பார்த்தனே. அவவின் தலை ஓரளவு குனிந்திருந்தது. விழிமட்டும் மலேழ்ந்து என்னபைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தது. வாய்க் குள் வதைத் தோசையில் பாதி வெளியில் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தது.

அவவின் பார்வை,

"டயே ... நான் ஏற்கனவே சாப்பிட்டதை இப்ப சொன்னியோ... பிறகு என்னட்டை உதை வேண்டுவாய்.."

என்று சொல்வதைப் போல் இருந்தது.

கண்ணகைக் கசக்கிப் போட்டு மீ ண்டும் அவ்வை பார்த்தனே.

"டயே ... நான் ஏற்கனவே சாப்பிட்டதைச் சொல்லாதையடா.. மனுசன் ஏமாந்து போடும். பாவம்." என்று அவவின் பார்வை கெஞ்சுவது போல் இருந்தது.

நான் எதுவுமே பேசவில்லை. தண்ணியகைக் குடித்துவிட்டு சமயைலறையில் இருந்து வெளியே வந்தனே.

"தவேனுக்கு நல்ல நித்திரைக் கலக்கம் போல... போய் படுக்கட்டும்.."

மாசிலாமணியண்ணை சொல்வது காதில் விழ்ந்தது.

மணியக் காவின் பதிபக் தியை மெச்சியபடியே அந்த சாமத்திலும் மாசிலாமணியண்ணை

தோசை சூட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அடுத்தநாள் எங்கள் வட்டத்துக்குள் நான் சொல்லிக் கொண்டேன்.
"டயே .. நேற்று ராத்திரி மணியக் கா பரிய ய்யய மணி சொன்னவ்வடா"

இன்றுகூட எனது கோப்பையில் சூடச்சூட தோசை வந்து விழும் போதெல்லாம்
மணியக் கா நினைவில் வந்து போவா.

- □□□□□□